

- आदित्यदास (आ° + दास) m. N. pr. eines Mannes Verz. d. B. H. No. 837.
- आदित्यपत्र (आ° + प°) m. N. einer Pflanze, = अर्कपत्र RĀḢAN. im ÇKDra.
- आदित्यपर्णिनी (von आ° + पर्ण) f. N. einer kriechenden Pflanze mit goldfarbenen Blüten, die am Rande von Gewässern wächst, Suçr. 2, 172, 3. 173, 4. °र्णिन् 96, 3.
- आदित्यपुराण (आ° + पु°) n. N. eines der UPAPURĀṆA Ind. St. 1, 468. fg. आदित्यपुराणीय adj. ebend.
- आदित्यपुष्पिका (von आ° + पुष्प) f. N. einer Pflanze लोहितार्वा, vulg. राङ्गा, आकन्द) RATNAM. im ÇKDra.
- आदित्यप्रभ (von आ° + प्रभा) m. N. pr. eines Königs KATHĀS. 20, 33.
- आदित्यभक्ता (आ° + भ°) f. = अर्कभक्ता RĀḢAN. im ÇKDra.
- आदित्यवर्णि (आ° + व°) adj. die Āditja gewinnend VS. 3, 12.
- आदित्यवत् adj. von den Āditja umgeben VS. 6. 32. 38, 8. KĀTĪ. Ç. 10, 7, 14.
- आदित्यवर्णा (आ° + व°) 1) adj. sonnenfarbig VS. 31, 18. BHAG. 8, 9. — 2) m. N. pr. eines Mannes Verz. d. B. H. 38, 35.
- आदित्यवर्मन् (आ° + व°) m. N. pr. eines Königs KATHĀS. 3, 60.
- आदित्यव्रत (आ° + व्रत) n. viell. = अर्कव्रत; davon adj. आदित्यव्रतिका P. 5, 1, 94, VĀrtt. 2, Sch.
- आदित्यसूनु (आ° + सूनु) m. Sonnensohn, ein Bein. Sugriva's H. 703. Jama's, Saturns, des Śāvarṇi Manu und des Vaivasvata Manu ÇKDra. nach den PURĀṆA.
- आदित्यसेन (von आ° + सेना) m. N. pr. eines Königs von Uḡḡajini Vid. 1.
- आदित्याचार्य (आ° + आ°) m. N. pr. eines Autors Verz. d. B. H. No. 1092.
- आदित्व n. nom. abstr. von आदि AK. 3, 6, 28.
- आदित्सु (von दा im desid. mit आ) adj. zu nehmen, zu erlangen begierig, mit dem acc. Hit. II, 106. KUMARĀS. 1, 34.
- आदिदेव (आ° + देव) m. Urgott, ein Bein. Brahman's JĪĒṆ. 3, 126. Viṣṇu's oder Kṛṣṇa's TRĪK. 1, 1, 30. MBH. 3, 8402. BHAG. 10, 12. 11, 38. des Sonnengottes MBH. 3, 155.
- आदिदैत्य (आ° + दै°) m. ein Bein. Hiraṇjakaṣipu's MBH. 3, 8758; vgl. 15834, wo er दैत्यानामादिपुरुषः genannt wird.
- आदिन् (von 1. अद्) adj. essend, am Ende eines comp.: परस्परदिनः M. 12, 59. पुरुषा° R. 3, 1, 15. — Vgl. अन्नादिन्, केवलादिन्.
- आदिनवै Unglück, Hinderniss (im Würfelspiel): आदिनवै प्रतिद्वित्रै धृतेनास्मौ अभि तैर AV. 7, 110, 4. — Vgl. आदिनव.
- आदिनवदर्श (आ° + द°) adj. auf des Mitspielers Unglück absehend VS. 30, 18.
- आदिनाथ (आ° + नाथ) m. 1) ein Bein. Ādibuddha's BURN. Intr. 222. — 2) N. pr. eines Autors Verz. d. B. H. No. 647.
- आदिपर्वन् (आ° + प°) n. das Buch des Anfangs, Titel des 1sten Buchs im MBH.
- आदिपुराण (आ° + पु°) n. das Ur-PURĀṆA, Bezeichnung des BRAHMA-PURĀṆA VP. XVI.

- आदिपुरुष (आ° + पु°) m. Urmensch, Urahn: दैत्यानामादिपुरुषः (द्विरप्यकशिपुः) MBH. 3, 15834. यस्यादिपुरुषो ऽर्जुनः KATHĀS. 9, 7. Urgeist PRAB. 104, 19. आदिपूरुष ein Bein. Viṣṇu's RAGH. 10, 6.
- आदिवल (आ° + बल) n. (Urkraft) Zeugung: (व्याधयः) तत्रादिवलप्रवृत्ता ये शुक्रशोणितदोषान्वयाः कुष्ठार्शःप्रभृतयः । ते ऽपि द्विद्विधा मातृजाः पितृजाश्च । Suçr. 1, 89, 9. fgg. 7.
- आदिबुद्ध (आ° + बु°) 1) adj. im Anfange erkannt MĀṆP. UP. KĀR. 4, 92; vgl. 98: अदौ बुद्धाः. — 2) m. der Ur-Buddha, die höchste Gottheit der nördlichen Buddhisten, BURN. Intr. 117. 120. 222. 230. 442. 525. 581. 617. LIA. II, 1084.
- आदिभव (आ° + भव) adj. zuerst entstanden: पुमान् Bezeichnung Brahman's RAGH. 13, 8.
- आदिर्मे (von आदि) adj. der erste P. 4, 3, 23, VĀrtt. 3. 4, 3, 8. KĀÇ. VOP. 7, 111. AK. 2, 1, 11. H. 1438.
- आदिमत् (wie eben) adj. einen Anfang habend JĪĒṆ. 3. 183. अनादिमत्परे ब्रह्म BHAG. 13, 12. आदिमत्त MĀṆP. UP. 9. — Vgl. अनादिमत्.
- आदिमूल (आ° + मू°) n. Urwurzel, Urgrund: पञ्चबुद्ध्यादिमूला adj. ÇVE-tāçv. UP. 1, 5.
- आदियोगाचार्य (आ° + योग - आ°) m. der Urelhrer der Selbstvertiefung, ein Bein. Çiva's Çiv.
- आदिरस (आ° + रस) m. der Ur-Grundton (einer poet. Darstellung): °श्लोक N. eines dem Kālidāsa zugeschriebenen Gedichts GILD. Bibl. 270.
- आदिराज (आ° + राज) m. Urkönig, ein Bein. Manu's R. 1, 6, 4. eines Sohnes des Kuru MBH. 1, 3741. Pṛthu's TRĪK. 2, 8, 2. H. 700.
- आदिवंश (आ° + वंश) m. Urgeschlecht: पुराणे हि कथा दिव्या आदिवंशाश्च धीमताम् । कथ्यन्ते MBH. 1, 864. आदिवंशविशुद्धानो राज्ञाम् R. 1, 70, 43.
- आदिवराह (आ° + व°) m. der Ureber, ein Bein. Viṣṇu's, der mal als Eber auf der Erde erschienen ist, TRĪK. 1, 1, 30.
- आदिवाराह (von आदिवराह) adj. auf den Ureber bezüglich: °पुराण Verz. d. B. H. No. 468. 483. 486.
- आदिविपुला (आ° + वि°) f. Name eines Metrums COLBR. Misc. Ess. II, 134.
- आदिष्म् (von दिष् mit आ) f. 1) das Zielen, Anschlag, Absicht: आ यः शर्याभिस्तुविनृणो अस्याश्रीणीतादिशं गभेस्तौ RV. 10, 61, 3. तुर्याम यस्तं आदिशामरतोः 6, 4, 5. तरेतो अयं आदिशः 8, 49, 12. यस्य ते न चिदादिशं न मिनन्ति स्वराज्यम् 82, 11. Vgl. auch दिष् mit आ. — 2) Angabe, Vorschlag: अमुष्य चोपप्रलोभनाय तदादिष्टयादिशा मयाक्तम् DAÇAK. 109, 2 v. u. WILSON zu d. St.: आदिष्म् indication of doubt or suspicion reproved. — 3) Nebenbegriff zu दिष् Himmelsgegend in der Formel VS. 6, 19.
- आदिशरीर (आ° + श°) n. Urkörper MBH. 3, 12632.
- आदिष्ट 1) adj. s. u. दिष् mit आ und अनादिष्ट. — 2) n. a) Befehl DHĀRTAS. 67, 13. — b) Ueberbleibsel einer Mahlzeit MED. 1. 34.
- आदिष्टिन् (von आदिष्ट 1.) adj. oder m. der Anweisungen erhält, Schüler, ein junger Brahman im ersten Lebensstadium M. 3, 58.
- आदिसर्ग (आ° + स°) m. die primitive Schöpfung MBH. 14, 1093. KŪRMA-P. in Verz. d. B. H. 128 (4).